

Ἡ ΦΩΝΗ τῆς ὀρθοδοξίας

15) ΜΕΡΟΝ ὈΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ ΓΝΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ

Κυριακὴ 13 Ἰουλίου 1953 (Π.Ο.Η.) "Ετος Ζ'. Ἀριθ. 159 - Τιμὴ Φύλλου Δρχ. 1000 Γραφεῖα: Ὁδὸς Χαλκοκονδύλη 7 - Ἀθήναι Τηλέφ. 33.839	ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ Ἄγγελος Ἀντωνόπουλος ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ: Ἑξάμηνος δραχ. 15.000 - Ἐτησίᾳ δραχ. 30.000 Ἑξαετηρίου: Ἑξάμ. δολ. 2. - Ἐτησίᾳ δολ. 4
---	--

ΔΙΔΑΓΜΑΤΑ ΠΕΙΡΑΣ

Ὁ πολυτιμότερος διδάσκαλος τῶν ἀνθρώπων καὶ ὁ κυριώτερος ρυθμιστὴς τῶν διαφορῶν αὐτῶν ἐνεργειῶν εἶναι ἡ πείρα. Ἐχουν ἱερὰν ὑποχρέωσιν ὅλοι νὰ προσέξουν τὰς ἀξιολόγους αὐτῆς συστάσεις, ἐὰν θέλουν νὰ ἐπιτύχουν τὸν σκοπὸν τῶν κατὰ τρόπον θετικῶν καὶ νὰ μὴ πελαιοδρομοῦν εἰς τὰ ἀπέραντα πελάγη τῶν ψευδαισθήσεων καὶ ἀφελῶν ρωμαντισμῶν.

Μία τοιαύτη ὑποχρέωσις ὀρθοῦται καὶ ἐνὸς πόνου μας. Πρὸ πολλοῦ ἔχομεν ἀποδυθῆ εἰς ἕνα ἀγῶνα σκληρὸν διὰ τὴν ἐπιβίωσιν καὶ περιφρούρησιν τῶν εὐγενεστέρων ἰδανικῶν, τῆς Ὀρθοδοξίας καὶ τῆς Ἐλευθερίας τῆς Σκέψεως. Κατὰ τὸν ἀγῶνα αὐτὸν μᾶς ἐδόθη εὐκαιρία νὰ σχηματίσωμεν μίαν πολυτίμον πείραν, τὴν ὁποῖαν ὀφείλομεν ἐν ὀνόματι τῶν ὑψίστων συμφερόντων τοῦ Ἀγῶνος αὐτοῦ νὰ προσέξωμεν.

Ἡ ὑπόθεσις μας ἀποτελεῖ περιεχόμενον ἀναφαιρέτου ἀνθρωπίνου δικαίωματος. Δικαιώματος, κατοχυρωθέντος διὰ πανανθρωπίνων θυσιῶν καὶ ἐπικυρωθέντος διὰ διεθνῶν καὶ παγκοσμίων διακηρύξεων. Τὸ δικαίωμα αὐτὸ εἶναι ἡ ἐλευθερία τῆς θρησκευτικῆς Συνειδήσεως. Εἶμαι ἐλεύθερος νὰ πρεσβεύω ὅ,τι θέλω νὰ τὸ ἐκφράζω ὅπως φρονῶ. Οὐδεὶς νόμος δύναται νὰ με ὑποχρεώσῃ νὰ καθιερώσω τὸν Α ἢ τὸν Β' τρόπον θρησκευτικότητος. Κατὰ συνέπειαν καὶ ἡ κρατοῦσα ἐκκλησία ἢ καὶ οἰαδήποτε ἄλλη ἐκκλησία δὲν δύναται νὰ ἀσκήσωσιν οἰανδήποτε δέσμευσιν. Καὶ αὐτὸ ἀκόμη τὸ βάπτισμα, δὲν δεσμεύει τὸ βαπτισθὲν νήπιον, ἀλλ' ἀπλῶς τοῦ ἐξασφαλίζει τὴν προϋπόθεσιν τῆς ἐν τῷ μέλλοντι ἐλευθερίας καὶ ἐνσυνειδήτου ἐντάξεώς του εἰς τὸ Σῶμα τῆς Ἐκκλησίας.

Καὶ αὕτη μὲν εἶναι ἡ θέσις τῆς Ἐλευθερίας τῆς θρησκευτικῆς Συνειδήσεως. Πολλαπλῶς αὖ-

τὴν ἀνεπτύξαμεν καὶ τὴν πανελλήνιον γνώμην ἐπαρκῶς διαφωτίσαμεν. Τώρα βεβαίως ἡ κρατοῦσα ἐκκλησία καὶ ἡ Πολιτεία περιπλόκως περιπλέκουν τὸ ζήτημα καὶ δημιουργοῦν ἀδιεξόδους λαβυρίνθους. Αὐτὸ ὅμως μᾶς εἶναι τελείως ἀδιάφορον, διότι τὰ δικαιώματα οὐδέποτε ἐξαρτῶνται ἀπὸ τὴν ἐποχικὴν νομοθεσίαν. Τὸ θέμα εἶναι ἄλλο· τὸ θέμα εἶναι: πῶς θὰ δυνηθῶμεν νὰ ἐπιτύχωμεν τὴν κατοχύρωσιν τῆς θέσεως αὐτῆς. Προκειμένου ὅμως νὰ δυνηθῶμεν νὰ ὑποδείξωμεν τρόπους, θὰ πρέπη νὰ λάβωμεν ὑπ' ὄψιν δύο πολυτίμα στοιχεία τῆς πείρας.

Α') Ὁ πολιτικὸς κόσμος, παρ' ὃς πλειστά-ἐπαινήσαμεν τὴν κατοχύρωσιν τῶν ἐλευθεριῶν μας· κωφεύει καὶ εἰρωνεύεται. Καὶ τοῦτο διότι ὁ πολιτικὸς κόσμος ἐνῶ θορυβεῖται ἀπὸ τὰς συνεπείας τοῦ ρήματος «ἀπαιτῶ», οὔτε κἂν προσέχη τὴν πενιχρότητα τοῦ ρήματος «ἐπαιτῶ».

Β') Ὁ πολιτικὸς κόσμος, εἶναι ἀρρήκτως συνδεδεμένου μετὰ τὴν Κρατοῦσαν Ἐκκλησίαν οὐ μόνον νομικῶς ἀλλὰ καὶ οικονομικῶς. Ἐφ' ὅσον λοιπὸν ἡ μορφή τῶν σχέσεων πολιτικοῦ κόσμου καὶ Κρατοῦσης Ἐκκλησίας εἶναι τοιαύτη, δὲν δύναται οὐδεὶς πολιτικὸς νὰ ἐνεργήσῃ τι ὑπὲρ ἡμῶν, ἐξ ἀγαθῆς μόνον διαθέσεως.

Γ') Ὁ πολιτικὸς κόσμος λαμβάνει ὑπ' ὄψιν του, μόνον πειθαρχημένον καὶ συνεχόμενον πλῆθος. Μπουλούκια, ποὺ φωνάζουν καὶ γαυγίζουν δὲν τὰ φοβᾶται οὔτε τοὺς δίνει σημασία.

Ἐπὶ τῇ βάσει τῶν ἀνωτέρω δυνάμεθα νὰ συναγάγωμεν πολυτίμα συμπεράσματα.

1) Οὐδεμία πίστις καὶ οὐδεμία σχέσις μετὰ τὸν πολιτικὸν κόσμον. Πᾶν ὅ,τι ἀπαιτεῖ ὁ κόσμος,

ΕΙΣ ΤΟ ΠΕΡΙΘΩΡΙΟΝ

Ἡ «Φωνὴ τῆς Ὁρθοδοξίας» εἶναι πανελλήνιον ἔργον· ἐπομένως εὐχαρίστως ἀπὸ τὰς στήλας τῆς δημοσιεύμεν ὄχι μόνον ἀν' ἀποκρίσεις ἐκ τῶν ἀγωνιζομένων παρατηρημάτων, ἀλλὰ καὶ μελέτας ἀναγνωστῶν μας. Εἰς τὸ φύλλον αὐτὸ δημοσιεύομεν μελέτην τοῦ Πανοσιολογιωτάτου Ἱερομονάχου κ. Ἰγνατίου ἀναγερομένην εἰς τὴν προφητείαν τοῦ Ἀββᾶ Μωϋσέως τοῦ Αἰθίοπος. Ἐπίσης δημοσιεύομεν ἄρθρον τοῦ κ. Εὐθ. Τριανταφύλλου ἐκ Λαρίσης, σχετικῶς μὲ τοὺς ἐχθροὺς τοῦ Χριστιανισμοῦ, τοὺς Ἑβραίους. Σχετικῶς μὲ αὐτὸ ὑποσημειοῦμεν, ὅτι καθ' ἃ ἀναγράφεται εἰς τὸν τόπον, τὸ Πατριαρχεῖον Ἱεροσολύμων, διέρχεται ὑστάτην κρίσιν, κρίσιν ἀπειλοῦσαν καὶ αὐτὴν τὴν ὑπόστασιν του. Κροτοῦμεν λοιπὸν τὸν κώδωνα τοῦ κινδύνου καὶ ἐπιστᾶμεν τὴν προσοχὴν τῶν ἀρεοδιῶν. Εἶναι καὶ αὐτὸ ἀποτέλεσμα τοῦ θρησκευτικοῦ μαρσαμοῦ, ποῦ χαρακτηρίζει τὴν ἐποχὴν μας καὶ ἀπειλεῖ καὶ αὐτὴν τὴν ὑπόστασιν τῶν κατὰ τόπους ἱστορικῶν Ἑκκλησιῶν στῶμεν καλῶς λοιπὸν, στῶμεν μετὰ φόβου.

ΠΡΟΦΗΤΕΙΑ

Τοῦ Ἀββᾶ Μωϋσέως τοῦ Αἰθίοπος περὶ τῶν Μοναχῶν ἐσχάτης γενεᾶς

Ὁ Ἀββᾶ Μωϋσῆς ὁ Αἰθίωψ προεφήτευσεν εἰπὼν ὅτι, εἰς τὰς ὑστερηνὰς ἡμέρας τοῦ ἔβδόμου καὶ ἡμίσεως αἰῶνος, ἡ Μοναδικὴ πολιτεία θέλει ἀμεληθῇ τελείως καὶ θέλει καταφρονηθῇ τόσον ἡ ψυχικὴ σωτηρία ἀπὸ τοὺς Μοναχοὺς ὥστε οἱ ἀδελφοὶ νὰ περιέρχονται ἀναμέσον τῶν θορύβων καὶ ταραχῶν ἐσκοπισμένοι, ἀνωφελεῖς καὶ ράθυμοι, τὴν ἀρετὴν παντελῶς μὴ ἐπιμελούμενοι· ὑποδεδουλωμένοι εἰς τὰ πάθη τῆς ἁμαρτίας· διότι ἐκεῖ ὅπου ἐκαύθη ὁ Σατανᾶς παρὰ τῶν ἀρχαίων ἀγωνιστῶν, ἐκεῖθεν καὶ ἐκεῖνος ἔχει νὰ καύσῃ καὶ νὰ φλογίσῃ, καὶ ὁθεν ἐνικήθη ἔχει καὶ αὐτός νὰ νικήσῃ τοὺς ἀμελεῖς καταφρονητὰς Μοναχοὺς. Ὅπου δὲ ἐπλεόνασεν ἡ δικαιοσύνη ἐκεῖ θέλει ὑπερπερισεύση ἡ ἁμαρτία καὶ ἀνόμια, διότι θέλει ψυχρανθῇ ἡ ἀγάπη τῶν πολλῶν· καὶ θέλει συναναστρέφονται Μοναχοὶ ἀναμέσον τῶν πόλεων χωρὶς φόβον περιερχόμενοι τὰς κώμας μὲ γαστριμαργίας καὶ οἰνοποσίας, καὶ ἀναμέσον τῆς ματαιότητος τοῦ κόσμου, συναναστρεφόμενοι ἐν ἀσελγείαις, ἀκαθαρσίαις σαρκὸς συμφερόμενοι. Ἐν ταῖς ἡμέραις ἐκείναις θέλει εἶσθαι μῖσος, φθόνος, φιλονικεῖται καὶ μάχαι εἰς τὰ Κοινόβια μέχρι φόνων, ὡσαύτως καὶ ἐν ταῖς Λαύραις Ἰδιουρθμίαις ἐκ τῆς κακίας τοῦ ἑνὸς πρὸς τὸν ἕτερον πλησίον αὐτοῦ, καὶ ὅτι ἡμελήθησαν οἱ κανόνες καὶ πνευματικοὶ ἀγῶνες. Θέλουν προχειρίζεσθαι Ἠγούμενοι καὶ ποιμένες αὐτῶν ἄνδρες ἀδόκιμοι ἀρετῆς, ἄπιστοι,

ποῦ διώκεται, θὰ τὸ ἀπαιτῇ ἀπὸ τὴν ὑπεύθυνον Κυβέρνησιν τῆς πατρίδος μας, ἐν ὀνόματι τῶν ἀπαραγράπτων δικαιωμάτων.

2) Ἀνασύνταξις τῶν δυνάμεων μας, ὥστε νὰ παρουσιασθῶμεν ὀργανωμένη καὶ πειθαρχοῦσα κίνησις.

Εἰς τὸ ἐπόμενον θὰ συνεχίσωμεν.

ἀπρόκοποι καὶ ἀγροῖκοι, μὴ διακρίνοντας τὴν δεξιὰν ὁδὸν ἐκ τῆς ἀριστερᾶς, ἀμελεῖς καὶ ἄσυντελεεῖς φιλομέριμοι, καὶ τὰς διακονίας ἀναιδῶς προχειρίζόμενοι τὰ πρωτεῖα μὲ δῶρα ἀρπάζοντες καὶ ἐπεμβαίνοντες εἰς τὴν Ἠγούμενιν μὴ γνωρίζοντες κατηχεῖν καὶ νοθετεῖν τὸ ποίμνιον τῆς ἀδελφότητος· καὶ μὴ γνωρίζοντες ὅτι εἶναι αὐτοὶ τύπος καὶ παράδειγμα ὠφελείας ποιμνίου αὐτῶν. Ἐκ τῆς τοιαύτης δὲ ἀμελείας καὶ καταφρονήσεως τῶν ποιμένων ἀπολθόνται.

Μέλλουσι δὲ κολάζεσθαι οὐ μόνον οἱ ἀμελεῖς καὶ ράθυμοι, ἀλλὰ καὶ οἱ δόκιμοι καὶ οἱ ἐγκρατεῖς καὶ ἐνάρετοι ἀδελφοί.

Μετὰ ταῦτα εἶδεν ὁ δοῦλος τοῦ Θεοῦ Μωϋσῆς, ὅτι νέος λαίλαψ, ὁμίχλη σκοτεινὴ πειρασμῶν φοβεροτάτου ἔπασεν εἰς τοὺς Μοναχοὺς ἀπὸ τὸ μέρος τῆς Ἀρκτοῦ, καὶ ὅτι ἐδιώκοντο οἱ Μοναχοὶ τὸ Μοναχικὸν σχῆμα ἀπὸ ὀλεθρον αἵρέσεων, ἡναγκάζοντο οἱ πολλοὶ ρίπτοντες τὸ σχῆμα νὰ ὑπανδρεύωνται.

Τότε οἱ ὀλίγοι ἀγωνισταί, οἱ εὐδοκιμήσαντες ὡς ἀργύριον καὶ χρυσόν ἐν χονευτηρίῳ ἐν θλίψει πολλῇ καὶ διωγμῶν καὶ στενοχωρίᾳ εὐδοκιμήσουσιν. Ὅσοι δὲ φανῶσι δόκιμοι καὶ νικηταὶ τῶν τοσούτων δεινῶν πειρασμῶν μεγαλυνθήσονται καὶ δοξασθήσονται καὶ τιμηθήσονται παρὰ Θεοῦ περισσώτερον ἀπὸ αὐτοὺς τοὺς βαστάσαντας τὸ βάρος τῆς ἡμέρας καὶ τὸν κώδωνα καὶ τὸν παγετὸν τῆς νυκτός.

Μετὰ ταῦτα εἶδεν ὁ δοῦλος τοῦ Θεοῦ Μωϋσῆς, ὅτι παρήλθεν ὁ χειμὼν ἐκεῖνος τῶν θλίψεων καὶ πειρασμῶν καὶ ἡ στενοχωρία τῶν δεινῶν αἱρέσεων, καὶ ἐγένετο γαλήνη καὶ ἄνεοις.

Πάλιν ὅμως μετὰ παρέλευσιν χρόνων τινῶν ἀμεληθήσεται τὸ Ἀγγελικὸν Τάγμα τῶν Μοναχῶν καὶ περισσώτερον τῶν πρώτων, πειρασμοὶ ἐπαναστήσονται καὶ βιαιότεροι. Εἶδεν δὲ ὅτι οἱ Μοναχοὶ συνεμειγνύοντο ἀσέμνως μὲ Μοναχάς, καὶ ὅτι ὁμοῦ μὲ τὴν κακὴν ἐπιθυμίαν συνεμίσθη καὶ ἡ τυραννία, ὥστε καὶ οἱ μὴ θέλοντες διεφθείροντο. Οἱ δὲ ἱερεῖς μὲ πορνείας καταμολυνόμενοι, καὶ αἱ πρεσβύτεραι αὐτῶν μοιχευόμεναι, ὁμοίως καὶ αὐτοὶ ἐτέρους μοιχεύοντες. Τότε δὲ γενήσεται ὀργὴ θεήλατος, καὶ καταναλωθήσεται πᾶσα ἡ πονηρὰ γενεὰ ἐκείνη, καὶ ἀπελεύσεται εἰς τὸ πῦρ τὸ αἰώνιον.

Μακάριοι λοιπὸν τότε ὅσοι οὐχ ὑποκύψωσιν εἰς τὴν ἀνομιωτάτην πρᾶξιν τῆς ἀσελγείας, ἥτις εἶναι βιαιότερα καὶ βαρυτοτέρα τοῦ φόνου. Ἄλλ' ἀντιστήσονται καὶ ἐξελέγξωσιν τὴν ἀνομίαν, ὡς ὁ Πρόδρομος Ἰωάννης καὶ θριαμβεύσωσι ἐλέγχοντες τὴν αἰμομιξίαν καὶ ἀποκτανθῶσι ὑπὸ τῶν μιαρῶν καὶ ἀκαθάρτων ἀσελγῶν ἀνθρώπων τοῦ τότε καιροῦ· ἀναπαυθήσονται εἰς τοὺς κόλπους τοῦ Ἀβραάμ Ἰσαὰκ καὶ Ἰακώβ τῶν ἐνδοξοτάτων Πατριαρχῶν καὶ κατασκηνώσωσιν ἐν τῇ Βασιλείᾳ τῶν Οὐρανῶν, μετὰ πάντων τῶν Ἀγίων ὠραϊζόμενοι καὶ συνεν-

ΕΛΕΥΘΕΡΟΝ ΒΗΜΑ

ΟΙ ΑΝΤΙΧΡΙΣΤΟΙ

Τοῦ κ. Ε. Γ. Τριανταφύλλου

Ὁμογενεῖς Ὁρθόδοξοι Χριστιανοί, οἰκοῦντες ἐν τῇ Ἑβραϊκῇ ζώνῃ τοῦ Κράτους τοῦ Ἰσραὴλ, ἀπὸ πενταετίας ἤδη ἐστερήθησαν τοῦ δικαιώματος νὰ ἐπισκέπτονται τὸν Ἱερὸν Ναὸν τῆς Ἀσπασίας κατὰ τὰς ἁγίας ἡμέρας τοῦ Πάσχα. Ἀντιθέτως ὅλοι οἱ μὴ ὀρθόδοξοι χριστιανοὶ τῶν ἄλλων παροικιῶν, (Αἰθίοπες, Κόκται, Καθολικοί, Διαμαρτυρόμενοι, Καλβινισταί, Ἐπισκοπιανοί, Ἀρμένιοι κλπ. λαμβάνουσιν ἀδείας παρὰ τῆς Κυβερνήσεως τοῦ Ἰσραὴλ καὶ μεταβαίνουν εὐλεύθερος εἰς τὸν Πανάγιον Τάφον εὐρισκόμενοι εἰς τὴν Ἀραβικὴν ζώνην. Σχετικῶς γράφει ἡ ἐφημερὶς «Βραδυνή» εἰς τὸ φύλλον τῆς 14—4—53 κατόπιν παραπόνων ὁμογενῶν.

Τὰ «φιλελληνικά» αἰσθήματα τῶν Ἑβραίων προσπαθεῖ νὰ ἐξάρῃ εἰς ἄρθρον του, «Ἑλλάς· Ἰσραὴλ» δημοσιευθὲν εἰς τὸν «Ἡμερήσιον Κήρυκα» τῆς Λαρίσης ὑπὸ ἡμερομηνίαν 9—4—53 ὁ Ἰσραηλίτης κ. Ἰάκωβος Φριζῆς τονίζων ὅτι «ἀκατάλυτοι δεσμοὶ συνδέουν» τὸ Ἰσραὴλ μὲ τὴν Ἑλλάδα... ὅτι «οἱ δεσμοὶ οὗτοι πρέπει νὰ ἰσχυροποιηθοῦν μὲ τὴν «Ντὲ γιοῦρ» ἀναγνώρισιν τοῦ Ἰσραὴλ ἀπὸ τὴν «Κυβέρνησιν τοῦ Στρατάρχου Παπάγου... κλπ».

Ἐκ τοῦ δημοσιεύματος τούτου καὶ τῆς γνωστῆς διαγωγῆς τῶν Ἑβραίων ἐναντι τοῦ Ὁρθόδοξου χριστιανικοῦ ἑλληνικοῦ πληθυσμοῦ μέχρι τοῦδε ἀποδεικνύεται ὅτι τὰ «φιλελληνικά» αἰσθήματα τῶν Ἰσραηλιτῶν περιορίζονται μέχρι τῶν ὁρίων τῆς ἀναγνωρίσεως τοῦ ἀρτιγεννήτου καὶ θνησιγενούς Κράτους τοῦ Ἰσραὴλ. Ἀμα τοῦτο ἐπιτευχθῇ κατόπιν... «ὅξω Παναγιά»! Τὰ λοιπὰ τοῦ ἁρθρου τοῦ κ. Φριζῆ «περὶ κοινῶν ἀγώνων κοινού πολιτισμοῦ Ἑλλάδος καὶ Ἰσραὴλ...» εἶναι μυθεύματα.

Ἡ Ἑλλάς δὲν εἶναι μόνον γεωγραφικὸς ὅρος, ἀλλ' ἰδέα βάσιν ἔχουσα τὴν εἰς τὸν σταυρωθέντα Θεάνθρωπον ὀρθόδοξον χριστιανικὴν πίστιν, τὴν ὁποίαν ὅμως λυσσώδως ἐπολέμησαν καὶ πολεμοῦσιν οἱ Ἑβραῖοι. Οἱ Ἕλληνες ἐπαναστατήσαντες κατὰ τῶν Τούρκων ὠρίσθησαν «διὰ τοῦ Χριστοῦ τὴν πίστιν τὴν Ἁγίαν, διὰ τῆς Πατρίδος τὴν ἐλευθερίαν». Πρῶτον χριστιανικὴ πίστις καὶ κατόπιν Πατρίς. Καὶ ἡ ἐκκλησία μας πρῶτον μνημονεύει τοὺς «ὑπὲρ πίστεως» καὶ κατόπιν τοὺς «ὑπὲρ Πατρίδος». Ἄνευ τῆς εἰς Χριστὸν πίστεως δὲν ὑπάρχει συνοχή, δεσμός. Αὐτὸ ἦτο τὸ νόημα τοῦ ὅρκου τῆς Ἁγίας Λαύρας ἐνώπιον τοῦ Ἱεράρχου ἔχοντος ὑψωμένον τὸ νικητικὸν σημεῖον τοῦ Σταυροῦ, τὸ Σύμβολον τοῦ τοῦ τῆς Πίστεως τῶν Χριστιανῶν.

Ἀμφότερα τὰ ἰδεώδη ταῦτα ἐλλείπουν παρὰ Ἑβραίους. Συνεπῶς οὐδὲν κοινὸν μεταξὺ Ἑλλάδος καὶ

Ἰσραὴλ ὑπάρχει. Τοῦναντίον χάσμα μέγα ἐστήρικται μεταξὺ τῶν δύο κόσμων, θρησκευτικῶς καὶ ἐθνολογικῶς διισταμένων.

Ἄν ἀνατρέξωμεν εἰς τοὺς πρώτους χριστιανικοὺς χρόνους (64—320) μ.χ. θὰ ἴδωμεν ὅτι οἱ δέκα φοβεροὶ διωγμοὶ κατὰ τῶν χριστιανῶν ἐκ μέρους τῶν αὐτοκρατόρων τῆς Ρώμης (Νέρωνος, Διοκλητιανοῦ κλπ.) ὑπεδαυλίσθησαν παρὰ Ἑβραίων, διὰ τὴν ἀναδειχθῶσι (10.950.000) μάρτυρες, φρικωδῶς βασανισθέντες. Ἡ προσπάθεια ὅμως αὕτη ἔσχευε ὅλως ἀντίθετα ἀποτελέσματα, διότι ὁ μὲν Σταυρὸς ἐθριάμβευσε καὶ πανταχοῦ τῆς οἰκουμένης ἐστήθη, ὁ δὲ Ναὸς τοῦ Σολομώντος κατεστράφη καὶ κεῖται εἰσέτι (ἐπὶ 1900 ἔτη) εἰς ἐρείπια, ἐπὶ τῶν ὁποίων κατὰ Σάββατον οἱ Ἑβραῖοι κτυπῶσι τὰς κεφαλὰς των, διὰ τὴν ἀπωλεσθεῖσαν δόξαν τοῦ Ἰσραὴλ θρηνοῦντες καὶ ἀντὶ τοῦ μεγαλοπρεποῦς Ναοῦ, ὑπάρχουσι σήμερον λείψανα τοίχων (τὰ τεῖχη τῶν προσκλιόντων). «Τὸ αἷμα αὐτοῦ ἐφ' ἡμᾶς καὶ ἐπὶ τὰ τέκνα ἡμῶν»...

Οὐ μόνον δὲ μεταξὺ Ἑλλάδος καὶ Ἰσραὴλ οὐδὲν κοινὸν ἰδεώδες ὑπάρχει, ἀλλ' οὐδὲ καὶ μεταξὺ Ἰσραὴλ καὶ λοιπῶν Κρατῶν διαπιστοῦται τοιοῦτόν τι.

Ἡ Γαλλικὴ ἐπανάστασις καὶ ἡ νύξ τοῦ Ἀγίου Βαρθολομαίου, ἥτις κατέληξεν εἰς τὴν ἀλληλοσφαγὴν τῶν Γάλλων μὲ τὰ ἀπαίσια ἐκείνα μακουργήματα, δὲν εἶναι ἄμοιρος τῆς Ἑβραϊκῆς ἐπιβουλῆς.

Διὰ τοῦτο καὶ Λουδοβίκος ὁ Βασιλεὺς τῆς Γαλλίας, ὑπ' ὅψιν ἔχων τοὺς σκοτίους τῶν Ἑβραίων σκοπούς, ἐξέδοτο Β.Δ. δι' οὗ πάντες οἱ τὴν Γαλλίαν οἰκοῦντες Ἑβραῖοι ὤφειλον ἢ τὸν χριστιανισμὸν νὰ ἀσπασθῶσιν ἢ τὸ Γαλλικὸν ἔδαφος νὰ ἐγκαταλείψωσι. Καὶ τότε οἱ κινδυνεύοντες Γαλλοεβραῖοι ἔγραψαν πρὸς τὴν ἐν Κωνσταντινουπόλει ἐδρεύουσαν μυστικὴν τῶν Ἑβραίων ὑπερκυβέρνησιν ζητοῦντες νὰ πληροφορηθῶσι πῶς ἦτο δυνατόν καὶ τὸ βάπτισμα μ' ἀποφύγῃ καὶ τὰς περιουσίας νὰ μὴ ἀπολέσωσι. Καὶ ἐξευρέθη συμβιβασμός. «Ἀγαπητοὶ ἐν Μωϋσεὶ ἀδελφοί, ἔγραψεν ἡ ὑπερκυβέρνησις—ἐπληροφορήθημεν μὲ πόνον ψυχῆς τὰ εὐρόντα ὑμᾶς δεινά. Δεχθῆτε πρὸς καιρὸν τὴν βάπτισμα. Ἐσώθεν ὅμως, νὰ φυλλάττηται ὁ Μωϋσῆς. Σᾶ, ἀπειλοῦν μὲ φαρμακείας κ.λ.π.; Κάμετε τὰ παιδιὰ σας ἰατροὺς καὶ φαρμακοποιούς διὰ νὰ τοὺς δηλητηριάσητε σεῖς. Σκοπεῖτε νὰ ἀφαιρέσωσι τὰς περιουσίας σας; Κάμετε τὰ τέκνα σας ἐμπόρους διὰ νὰ πάρητε σεῖς τὰς περιουσίας των.»

Τοῦτου γενομένου, τὸ Β.Δ. τοῦ Λουδοβίκου ἐματαιώθη. Οἱ Ἑβραῖοι διὰ τὸ ὑλικὸν συμφέρον ἐγένοντο Χριστιανοί! Ἄλλ' ὁ προφήτης Ἡσαΐας βροντοφωνεῖ. «Εἰ ἀλλάζεται Αἰθίοψ τὸ δέρμα αὐτοῦ καὶ πάρεστι τὰ ποικίλα αὐτῆς... (Βλέπε καὶ βιβλίον: «Ὁ Ἰούδας διὰ μέσου τῶν αἰώνων».)

(Ἀναδημοσίευσίς ἀπὸ τοῦ «Νέον Βῆμα» Λαρίσης τῆς 11—5—53

Ἐμβλήματα Συνδρόμων

Ἐμβλήματα, μόνον διὰ τεχνόδρομικὸν ἐπιτελεῖν ἀπευθύνονται. Πρὸς τὸν Πανόσ. Πανάρετον Πατρίδην Τζώρτζ 6 — Πλ. Κάνιγγος Ἀθῆναις

φραινόμενοι ὧν καὶ ἡμεῖς τῆς μερίδος ταύτης ἐπιτύχομεν χάριτι τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ. Ἀμήν.

Διὰ τὴν ἀντιγραφὴν

Ἰγνάτιος Ἱερομόναχος

Ἐκ τῆς Ἱ. Σκήτης τῶν Ἰβήρων Ἀγ. Ὁρους

«Ἀδελφοί μου, χλειάδες καλὰ καὶ ἂν κάμωμεν, νηστείας, προσευχαίς, ἐλεημοσύναις κἄν καὶ τὸ αἷμά μας νὰ χύσωμεν διὰ τὴν ἀγάπην τοῦ Χριστοῦ, ἀνίσως ἔχωμεν ἔχθραν μὲ τὸν ἀδελφόν μας, τὸν Χριστιανόν, ὅλα εἶναι χαμένα καὶ δὲν μᾶς ὠφελοῦν τίποτε»

ΚΟΣΜΑΣ Ο ΑΙΓΩΛΟΣ

ΚΥΡΙΑΚΗ 13 ΙΟΥΛΙΟΥ

Ἦχος πλ. Α' Ἐωθινὸν Θ' δεξαστινὸν τῶν Πατέρων

ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ

Κυριακὴ Ἀγ. Πατέρων (Τιτ. Γ' 8—15)

«Πιστὸς ὁ λόγος (11 Ὀκτ.)...»

ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ

Κυρ. Ἀγ. Πατέρων (Ματθ. Ε' 14—19)

«Ὑμεῖς ἐστέ τὸ φῶς τοῦ κόσμου.»

Ἡ Θεία Νομοθεσία

Νομοθέτας πολλοὺς εἶδεν ὁ κόσμος. Δράκων, Σόλων, Νουμάς, Πομπήλιος, Λυκούργος, Ἰουστινιανὸς εἶναι ἐκ τῶν γνωστοτέρων νομοθετῶν. Μετὰ τοὺς νόμους τῶν οἱ νομοθέται αὐτοί, ὅπως καὶ τότε, παλαιοὶ καὶ νέοι, ἐξήτουν νὰ ρυθμίσουν τὰ διάφορα τῆς κοινωνίας ζητήματα, νὰ καταστήσουν ὅσῳ τὸ δυνατόν ἀρμονικὰς τὰς πρὸς ἀλλήλους σχέσεις τῶν κοινωνικῶν τάξεων, νὰ ἐπιβάλουν τὴν δικαιοσύνην, τὴν τάξιν καὶ τὴν πειθαρχίαν, ἀνευ τῶν ὁποίων δὲν δύνανται νὰ εὐημερίσουν τὰ ἔθνη καὶ αἱ κοινωνίαι. Πολλοὶ νομοθέται, πολλὰ νομοθεσία. Ἀλλ' ὑπεράνω ὅλων τῶν νομοθεσιῶν τοῦ κόσμου διακρίνεται, ἐπὶ αἰῶνας τώρα, μία διὰ τὴν ἄκραν τελειότητά της· καὶ αὕτη εἶναι ἡ νομοθεσία τοῦ Χριστοῦ. Τὴν τελειότητά της ἔχουν θανμάσει οἱ σοφοί. Τὴν τελειότητά της πιστοποιεῖ ἡ ἱστορία διὰ πλείστον παραδειγμάτων. Τὴν τελειότητά της δεικνύει ὁ Κύριος, ὅταν λέγῃ· «Ἀμὴν γὰρ λέγω ὑμῖν, ἕως ἂν παρέλθῃ ὁ οὐρανὸς καὶ ἡ γῆ, ἵστα ἐν ἡμῇ κεραία οὐ μὴ παρέλθῃ ἀπὸ τοῦ νόμου, ἕως ἂν πάντα γένηται».

Ἀλλ' ἄς ἐρωτήσωμεν· ποῦ ἔγκειται ἡ τελειότης τῆς Νομοθεσίας τοῦ Χριστοῦ; Εἶναι τελεία ἡ Νομοθεσία τοῦ Χριστοῦ ἀπὸ πάσης ἀπόψεως. Τελεία λόγῳ σοφίας· τελεία λόγῳ ἀγάπης· τελεία λόγῳ αἰωνιότητος. Ἀς ἰδωμεν συντόμως τοὺς τρεῖς αὐτοὺς χαρακτήρας, οἱ ὅποιοι ἀναδεικνύουν τελείαν, θεῖαν τὴν Νομοθεσίαν τοῦ Χριστοῦ.

Εἴπομεν, ὅτι εἶναι τελεία λόγῳ σοφίας. Τί διὰ τοῦτο ἐννοοῦμεν; Ὅπως ὁ Κύριος εἶναι ὁ Σοφός, ἐν τῷ ὅλῳ ὑπάρχουν οἱ θησαυροὶ τῆς σοφίας καὶ τῆς γνώσεως, οὕτω καὶ τὸ ἔργον Του, ἡ Εὐαγγελικὴ Νομοθεσία, διακρίνεται διὰ τὴν ἀσύγκριτον σοφίαν της. Διότι δὲν ἔχει χάσματα καὶ ἐλλείψεις, γνωρίσματα νομοθεσιῶν ἀνθρώπων. Ὅ,τι νομοθετεῖ ὁ Κύριος φέρει τὴν σφραγίδα τῆς σοφίας τοῦ Θεοῦ. Οὐδέν, οὔτε μία γραμμὴ ἐκ τοῦ Νόμου Του, ἀπεδείχθη ἐσφαλμένον. Ὁ Νόμος τοῦ Κυρίου—ἡ ἐπὶ ὅρους Ὀμιλία καὶ ἡ λοιπὴ διδασκαλία τῶν Εὐαγγελίων—λαμβάνει ὑπ' ὄψει τὸ παρελθόν, τὸ παρὸν

καὶ τὸ μέλλον τοῦ ἀνθρώπου, τὸν ὅλον δηλαδὴ, ἀνθρώπον· ἀνταποκρίνεται πρὸς τοὺς βαθυτέρους πόθους τῆς ἀνθρωπίνης καρδίας· ὡς τεράστιος προβολεὺς ῥίπτει τὸ οὐράνιον φῶς εἰς ζητήματα, ποῦ ἐκράτουν εἰς ψηλαφητὸν σκότος τὸν ἀνθρώπον. Σκοτεινοί, γριφώδεις, ἐσφαλμένοι εἰς πολλὰ σημεῖα, παρουσιάζονται οἱ Νόμοι τῶν σοφῶν τῆς γῆς· ἐνῷ ἡ Νομοθεσία τοῦ Κυρίου εἶναι φωτεινὴ, καθαρά, ἀλάνθαστος, καὶ ἡ ψυχὴ τοῦ ἀνθρώπου, ποῦ διψᾷ τὴν ἀλήθειαν, ἐκ τοῦ σκότους σπεύδει, ὁρροῖζει πρὸς τὸν Νομοθέτην Κύριον, κατὰ τὴν ὠραίαν εἰκόνα τοῦ ψαλμοῦδου: «ἐκ νυκτὸς ὁρροῖζει τὸ πνεῦμα μου πρὸς Σέ, ὁ Θεός, ὅτι φῶς τὰ πρᾶσταγματά Σου ἐπὶ τῆς γῆς». Μελετῶν λοιπὸν καὶ ἐφαρμόζων ὁ ἀνθρώπος τὴν Νομοθεσίαν τοῦ Κυρίου εὐρίσκει μέσα εἰς αὐτὴν θησαυροὺς σοφίας καὶ γνώσεως ποῦ εἰς οὐδεμίαν ἄλλην νομοθεσίαν ὑπάρχουν. Ἰδοὺ διατὶ εἶναι Θεία ἡ Νομοθεσία τοῦ Χριστοῦ.

Εἶναι ἀκόμη τελεία, θεία, λόγῳ ἀγάπης. Ὁ Κύριος, δηλαδὴ, νομοθετεῖ ἐξ ἀγάπης καὶ μόνον πρὸς τὸν ἀνθρώπον. Οἱ ἄνθρωποι—νομοθέται, ὅσοι καὶ ἐάν εἶναι ἀπηλλαγμένοι κακίας, θ' ἀναμείξουν μέσα εἰς τοὺς Νόμους καὶ τὰ προσωπικὰ τοὺς συμπερόντα, ἢ θὰ ὑποστηρίξουν περισσότερον τὰ δίκαια ὀρισμένων τάξεων καὶ ἀνθρώπων. Ὑπάρχουν δὲ καὶ Νόμοι εἰς ὅλας τὰς χώρας καὶ τὰς ἐποχάς, οἱ ὅποιοι χρησιμεύουν ὡς γέφυραι διὰ ἐκδίκεσιν, διὰ ἐπικράτησιν, διὰ πραγματοποιήσιν καταχθονίων σχεδίων καὶ σκοπῶν. Ἐλατῆρια ποικίλα μινούσιν τὴν μηχανὴν τῶν ἀνθρωπίνων νόμων· ἀλλὰ τοὺς Νόμους τοῦ Χριστοῦ κατεῖ ἕνα καὶ μόνον ἐλατήριον: ἡ ἀγάπη, ἡ ἀγάπη ἐκεῖνη πρὸς τὸν ἀνθρώπον, ἡ ὁποία τὸν ἀνεβίβασεν ἐπάνω εἰς τὸν Σταυρόν. Διὰ τῶν ἐντολῶν Του ὁ Κύριος δὲν χαρίζεται εἰς οὐδένα δὲν μεροληπεῖ εἰς βάρος ἄλλων, δὲν ἀποβλέπει εἰς τὸ συμφέρον ὀρισμένης φυλῆς καὶ ἐξουδένωνσιν τῆς ἄλλης, ἀλλὰ θέλει νὰ διδάξῃ, νὰ ὠφελήσῃ νὰ σώσῃ τὸν ἀνθρώπον, ἀδιαφορῶν. Ἐάν εἶναι ἄνδρας ἢ γυναῖκα, μαῖρος ἢ λευκός, Ἕλλην ἢ βάρβαρος. Ἡ Νομοθεσία τοῦ Χριστοῦ εἶναι δῶρον τῆς ἀγάπης Του πρὸς τὸν ἀνθρώπον, τὸν ὁποῖον ἐπιθυμεῖ νὰ βλέπῃ νὰ ᾤη εὐτυχὴς εἰς τοὺς κόλπους τοῦ Οὐρανοῦ Πατρὸς. Διὰ τοῦτο εἶναι τελεία, θεία Νομοθεσία.

Εἶναι, τέλος, θεία λόγῳ αἰωνιότητος. Δὲν ὁμοιάζει καθόλου πρὸς τὰς Νομοθεσίας ἐκείνας, αἱ ὁποῖαι ἰσχύουν μόνον δι' ἕνα μικρὸν χρονικὸν διάστημα καὶ δι' ὀρισμένην ἐποχὴν, καὶ ἔπειτα ἐνταφιάζονται μαζὺ μὲ τὴν πτώσιν ἢ τὸν θάνατον τοῦ Νομοθέτου. Ἡ νομοθεσία τοῦ Κυρίου θὰ ἔχῃ διάρ-

κειαν αἰώνων ὁλοκλήρων· θὰ παραμείνῃ ἀκατάλυτος μέχρις οὗτου ὑπάρχει Οὐρανὸς καὶ Γῆ. Γενεαὶ θὰ διαδέχωνται γενεάς· ἔθνη θὰ ἐξαφανίζωνται· νέαι ἰδέαι θὰ παρουσιάζωνται, θὰ συνταράσσουν τὸν κόσμον, θὰ παλαιῶνται καὶ θὰ διασκορπίζονται ὡς σκόνῃ· ἀλλὰ ἐν μέσῳ ὅλων αὐτῶν τῶν ἀλλοιώσεων ἡ Νομοθεσία τοῦ Κυρίου, ποὺ ἠκούσθη ἀπὸ τοῦ Ὁρους Σινᾶ καὶ συνεπληρώθη ἐν Γαλιλαίᾳ, θὰ παραμείνῃ ἀναλλοίωτος. Πρὸς αὐτὴν θὰ ἐπιστρέφῃ ἡ ἀνθρωπότης ὡς πλάνοι ὁδηγοὶ θὰ τὴν παρασύρουν μακρὰν τοῦ προορισμοῦ τῆς.

Ἀγαπητοί μου! Τὴν Νομοθεσίαν τοῦ Κυρίου συμφέρον ἔχομεν νὰ τὴν γνωρίσωμεν τελειότερον καὶ νὰ ἐφαρμόσωμεν πληρέστερον. Ζῶντες κατὰ τὰς ἐντολὰς τοῦ Θεοῦ Νομοθέτου εὐρισκόμεθα ἐπὶ τῆς σωτηρίου τροχιάς τοῦ προορισμοῦ μας. Διότι οἱ Νόμοι τοῦ Κυρίου διαγράφουν τὴν τροχίαν, τὴν ὁποίαν πρέπει νὰ ἀκολουθήσῃ ὁ ἄνθρωπος, ἐὰν δὲν θέλῃ νὰ χαθῇ ὡς οἰκτρὸν ναυάγιον εἰς τὸ κενόν. Ὅπως τὰ οὐράνια σώματα, ποὺ ἀκολουθοῦν τὴν τροχίαν τὴν καθορισθεῖσαν ὑπὸ τοῦ Δημιουργοῦ Τῶν, δὲν συγκρούονται ἀναμεταξύ των, ἀλλὰ θανατοῦνται ἀρμονίαν καὶ τάξιν παρουσιάζουν ἐν τῇ σύμπαντι, παρομοίως καὶ ἡμεῖς οἱ ἄνθρωποι ἐὰν ἀκολουθήσωμεν τὴν πνευματικὴν μας τροχίαν, ὡς τὴν καθορίζουν οἱ πλήρεις σοφίας, ἀγάπης καὶ παντοδυναμίας Νόμοι τοῦ Κυρίου, δὲν θὰ συγκρουώμεθα ἀναμεταξύ μας, δὲν θὰ βλάψωμεν μὲ αἷμα τὴν γῆν, δὲν θὰ ζῶμεν μὲ ἀνησυχίας καὶ θλίψεις καὶ φόβους, ἀλλὰ γαλήνιοι νὰ ταξιδεύωμεν πρὸς τὰ ὑψηλά, ἐκεῖ ὅπου ἐπικρατεῖ ἡ τάξις, ἡ ἀρμονία καὶ ἡ ἀγάπη τοῦ Οὐρανοῦ Κόσμου.

Ἐκ τοῦ «Κοσμοῦ τοῦ Αἰτωλοῦ»

ΚΟΙΝΩΝΙΚΑ ΘΕΜΑΤΑ

ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΝ ΑΝΗΛΙΚΩΝ

ΣΚΗΝΑΙ—ΕΥΘΥΝΑΙ—ΓΝΩΜΑΙ

Δημοσιογραφικὸν καθήκον καὶ φιλικὴ ὑποχρέωσις μὲ ἔφεραν τὴν περασμένην Τρίτην εἰς τὴν αἴθουσαν τοῦ Πρωτοδικείου Πειραιῶς, ὅπου θὰ συνεδρίαζε τὸ Δικαστήριον Ἀνηλίκων, Ἐπρόκειτο νὰ ἐκδικασθῇ μία ὑπόθεσις, ἀποδεικνύουσα διὰ πολλοστὴν φορὰν τὴν ἐμπάθειαν τῆς κρατοῦσης Ἐκκλησίας καὶ τὸν ἐξοντωτικὸν διωγμὸν. Κατηγορούμενοι 3 λεβεντόπαιδα τοῦ Πειραιῶς, ὁ Α. Βερτόπουλος, ὁ Δ. Καλοσκάμης καὶ ὁ Μ. Γεράκης. Ἡ πρώτη ἐπαφὴ μέ... τοὺς «εἰδεχθεῖς» κακούργους, σὲ βοηθεῖ νὰ τοὺς χαρακτηρίσῃς. Παιδιά, ποὺ ἡ ἀγρυπνὴ φροντίδα τῆς οἰκογενείας τοὺς τὰ κράτησε ἀμέλυντα ἀπὸ τὸ μίasma τῆς ἐποχῆς. Ἡ ἐκφρασίς τοὺς ἀκτινοβολοῦσε τὴν ἠθικὴν καθαρότητα. Μὲ τὴν πρώτην ματιά, ποὺ τοὺς ἔρριχνες, καταλάβαινες, ὅτι γιὰ τὰ παιδιά αὐτὰ δὲν ταίριαζε καθόλου ὁ χῶρος, ποὺ σκοπὸ τοῦ ἔχει νὰ ἐκδικάζῃ καὶ νὰ τιμωρῇ πρόωρες ἐγκληματικὰς ἐκδηλώσεις. Καὶ ξέρετε ποιά ἦταν ἡ κατηγορία τοὺς; Ἐπειδὴ ἔλαβαν μέρος στὸν Ἐπιτάφιο μαιζὺ μὲ τοὺς γονεῖς των. Ἐγκλημα ὁ σεβα-

σμὸς πρὸς τοὺς Γονεῖς! Σφάλμα ἢ συντηρικότης! Τί ντροπὴ χαρακτηρίζει τὴν ἐποχὴ μας; Ἀξιοποιεῖται ἡ ἀνηλικιότης, προάγεται ἡ διαφθορά καὶ διώκεται ἡ συστολή, ἡ εὐσέβεια, ἔστω καὶ στίς πιὸ συντηρικὰς ἐκδηλώσεις.

Τιμὰ τὸν Πρόεδρο ἢ ἀπαλλαγὴ τῶν τριῶν αὐτῶν ὁμολογητῶν, ποὺ ἀξίζουν δημόσιο ἔπαινο.

Καὶ τὸ αἰνιγματικὸ ἐκεῖνο «ἀμφιβάλλω» τοῦ κ. Εἰσαγγελέως δὲν σημαίνει τίποτε ἄλλο, παρὰ τὴν ἀμφιβολία παντὸς σοβαροῦ πολίτου γιὰ τὴν ὀρθότητα τῆς κρίσεως τῶν δικτῶν μας.

Τὸ θέμα μου ὅμως * * * δὲν ἦταν νὰ ἐξάρω μόνον τὸ θαυμάσιο θάρρος τῶν τριῶν ὁμολογητῶν καὶ τὴν ἀξιέπαινη σύνεσι τῶν δικαστῶν. Σκοπὸς μου εἶναι ἀπὸ τὴ στήλῃ αὐτὴ νὰ τονίσω τοὺς τεραστίους κινδύνους, ποὺ ἀπειλοῦν τὴν ὁμαλὴ ἀνάπτυξιν τῆς ἐφηβικῆς ἡλικίας. Ἡ παιδικὴ ἐγκληματικότητα, ἀποτελεῖ τὸ ἀπαισιώτερον στίγμα ἐνὸς λαοῦ καὶ τὸ Δικαστήριον Ἀνηλίκων τὸ θερμόμετρον τῆς ἠθικῆς στάθμης.

Εἶναι πολὺ ἀπελπιστικὴ ἡ διαπίστωσις τῆς ἠθικῆς καταστάσεως τῆς σχολικῆς ἢ ἐξωσχολικῆς νεολαίας. Βιασμοί!!! Κλοπαί!!! Ἀπόπειραι Δολοφονίας!!! καὶ χιλίων εἰδῶν ἀνήθικαι πράξεις, ἀποτελοῦν τὸ θλιβερότερον πένθος. Κάθε ἓνας, ποὺ πονάει τὸν τόπο διερωτᾶται πῶς θὰ μπόρουν αὐτὰ, τὰ παιδιά, νὰ ἀναλάβουν τὰ ἥντια τῆς κοινωνίας. Εἶναι ἐχθροὶ τῆς κοινωνίας καὶ τύποι παρασίτων. Ποῦ εἶναι ἓνας Ἱερεμίας νὰ θρηνήσῃ ἀπάνω στὰ ἠθικὰ αὐτὰ ἐρείπια τῆς δοξασμένης Ἑλλάδος; Ποῦ εἶναι οἱ ἠθικοὶ ἀναμορφῶται, ποὺ θὰ σώσουν τὴν Νεολαίαν ἀπὸ τοὺς δηλητηριώδεις ἰστούς τῆς βρωμίας ἀράχνης τῆς Διαφθορᾶς;

Τὸ Σχολεῖο; Ἐχει πέσει στὴ συνείδησιν τῆς κοινωνίας. Δὲν ἔχει κατορθώσει νὰ πάρῃ τὴν θέσιν, ποὺ τοῦ ἀρμόζει!

Ἡ Ἐκκλησία; Ἀχ αὐτὴ ἡ Ἐκκλησία! μὲ τὰ ἀναριθμητὰ καλιμαύκια τῆς, μὲ τίς ἀρκετὰς πατερλίτσες, μὲ τίς ἀποστολικὰς τῆς Διακονίας καὶ τὰ σωματαίια τῆς, εἶναι ἓνα ζωντανὸ Νεκροταφεῖο! Ἐνα ὁλόκληρο σκάνδαλο, τὰ Καλλιτεία, δὲν μπόρεσε νὰ τὸ ἀνατρέψῃ! Ἡ Ἐκκλησία εἶναι μόνο γιὰ τὰ πανηγύρια.

Ἐσὺ Ἑλληνικὴ Οἰκογένεια, Ἐσὺ θὰ σώσῃς τὰ παιδιά Σου. Ἐσὺ, ποὺ συνεχίζεις μὲ αὐταπάρνησιν τὴν δοξασμένη Ἱστορίαν τῆς φυλῆς μας, ἄρπαξε τὰ παιδιά σου καὶ δδήγησέ τα κοντὰ στὸ Χριστό. Μὴ ἔχεις ἐμπιστοσύνη σὲ δάσκαλο ἢ σὲ «παπᾶ». Εὐρισκόμεθα εἰς τὸν αἰῶνα τῆς Μεγάλης Λειψανδρίας καὶ τῆς τραγικῆς Χρεωκοπίας, Ἐὰν λοιπόν, δὲν θέλεις τὰ παιδιά σου στὸ κελλί τῆς φυλακῆς ἢ στὸ ἱκρίωμα τοῦ μελλοθανάτου, ἀναψε στὴ ψυχὴν τοῦ τὸ ἀκοίμητο φῶς τῆς Χριστιανικῆς Πίστεως.

Μόνο ἔτσι θὰ σωθοῦν!!...

ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΘΗΣΑΥΡΟΥΣ ΤΩΝ ΓΡΑΦΩΝ

ΘΑΡΡΟΣ - ΔΕΙΛΙΑ

Απὸ τὸν Βίον τοῦ Θεοῦ ΝΑΙΟΥ

Μεγάλο καὶ συντρίβον τὸ θάρρος τοῦ Προφήτου Ἡλιοῦ. Ἀντιμετωπίζει τὸν παλισχυρὸν Ἀχαάβ, τὴν διεφθαρμένην Ἰεζάβελ, τὸ εὐνοούμενον ὑπὸ τοῦ βασιλέως πλῆθος τῶν ἱερέων τοῦ Βάαλ, τὴν ἀδιαφορίαν τῆς κοινωνίας. Δὲν ὑποχωρεῖ πρὸ τῶν ἰσχυρῶν. Ἐλέγχει καὶ συντρίβει. Παρουσιάζεται μὲ θάρρος ἐμπροσθεν τοῦ Ἀχαάβ καὶ τὸν ἐπιτιμᾷ δριμύτατα «Οὐ διαστρέφω τὸν Ἰσραὴλ. ἀλλὰ σὺ καὶ ὁ οἶκος τοῦ Πατρὸς σου, ἐν τῷ καταλιμπάνειν ὑμᾶς τὸν Κύριον Θεὸν ὑμῶν καὶ ἐπορεύθης ὀπίσω τῶν Βααλῶν» (Γ βασ. βλ. κεφ. ΙΗ στιχ. 18). Εἰς δὲ τοὺς ἱερεῖς τοῦ Βάαλ «ἕως πότε ὑμεῖς χωλανεῖτε ἐπ' ἀμφοτέραις ταῖς ἰγνύαις». Προσέξατε φίλοι ἀναγνώσται καυστικότητα γλώσσης, συντρίβοντα ἔλεγχον; Δὲν πτοεῖται. Ἐνὰ μόνον τὸν ἐνδιαφέρει. Ὁ νόμος τοῦ Κυρίου. Δι' ἓνα μόνον πρᾶγμα ζεῖ, διὰ τὴν ἀγάπην τοῦ Κυρίου. Ἐνὰ μόνον φοβᾶται, τὴν ὀργὴν τοῦ Κυρίου. Ὡ! Ἅγιον θάρρος! Ὡ! εὐλογημένη παρρησία! Πόσον ἀπαραιτήτα εἶσθε εἰς τὰ στήθη τῶν ἀνθρώπων, καὶ πρὸ παντὸς τῶν ἐπαγγελομένων θεοσέβειαν! Ὡ! Προφῆτα τοῦ Κυρίου μέσα ἀπὸ τὰ βάθη τῶν αἰώνων βροντοφώνησε σ' αὐτοὺς ποὺ φέρουν ἐπιδεικτικά τὰ ἐγκόλπια καὶ σελοῦ ὑπερηφάνως τὰς ποιμαντορικάς ράβδους, ὅτι χωρὶς θάρρος, χωρὶς αὐταπάρνησιν δὲν πραγματοποιοῦν τίποτε. Ἐφ' ὅσον σφραγίζουν διὰ τὴν δειλὰ τὰ χεῖλη καὶ συστέλλονται πρὸ τῆς βοούσης διαφθορᾶς, θὰ πρέπη νὰ ἀποθέσουν τὰ ἐγκόλπια καὶ νὰ συντρίψουν τὰς ράβδους τῶν. Σὺ ἓνας ὁρσεμβίος προφήτης, χωρὶς νὰ ἔχης σπουδάζει εἰς ξένας χώρας, χωρὶς νὰ φέρῃς ἐπιδεικτικούς τίτλους κατάρθωσες νὰ περιφρουρήσῃς τὰς θρησκευτικὰς καὶ ἠθικὰς ἀξίας τῆς ἐποχῆς σου, νὰ διαφυλάξῃς τὴν εὐσέβειαν. Διότι εἶχε, θάρρος καὶ σὲ κατηύθυνε ὁ ζήλος τοῦ Κυρίου,

* * *

Αὐτὸν τὸν θαρραλέον προφήτην τὸν βλέπουμε νὰ κάθεται κουρασμένος «ὕποκάτω ραθμὲν» καὶ νὰ λέγῃ περίλυπος «λάβε δὴ τὴν ψυχὴν μου, ἀπ' ἐμοῦ Κύριε, ὅτι οὐ κρείσσων ἐγὼ εἰμὶ ὑπὲρ τοὺς πατέρας μου». Μήπως εἶναι ἄλλος προφήτης; Ὅχι εἶναι ὁ ἴδιος ὁ μαχητικὸς καὶ φλεγόμενος ἀπὸ τοῦ Θεοῦ ζήλων Ἡλίας. Τὶ τὸν ἐπτόχησε; Τὶ πρᾶγμα συνέσπειλε τὸ ὀγκώδες αὐτὸ θάρρος; Τὶ πρᾶγμα κατηύνασε τὴν τρικυμίαν τῆς ἱερᾶς ἀγανακτήσεως, ποὺ κατέκλυζε τὰ στήθη του; Ἡ ἀπειλὴ τῆς Ἰεζάβελ! «Ταύτην τὴν ὥραν αὐρίον θήσομαι τὴν ψυχὴν σου»! ἀπειλεῖ ἡ διεφθαρμένη ἡγεμονίς. Καὶ αὐτὸ τὸ πρᾶγμα ταράσσει τὸν προφήτην. Αὐτὸς ὁ ὑπιδέτης αἰτός, ὁπολογίζει τοὺς περυγισμοὺς μιᾶς νυκτερίδος. Δειλὸς καὶ περίφοβος εὐχεται τὸν θάνατόν του, διὰ νὰ μὴ δοκιμάσῃ

τὴν αἰχμὴν τοῦ ξίφους τῆς Ἰεζάβελ. Μὰ τί λοιπόν, δὲν ἔζη διὰ τὸν Κύριον; τὸν ἐνδιαφέρει ὁ τρόπος τοῦ θανάτου του; Ὡ! ἀστάθεια τῶν ἀνθρώπων αἰσθημάτων! Ὡ! Εὐμετάβολον τῆς ἀνθρωπίνης καρδίας!

Ἀλλοίμονον, ἐὰν στηρίξῃ κανεὶς καὶ τὸν πλεόν ἀπερίγραπτον θρίαμβον εἰς τὰς ἰδικὰς του ἀσθενεῖς δυνάμεις. Ἀλλοίμονον ἐὰν πιστεῦῃ ὁ ἄνθρωπος, ὅτι μόνος του ἐπιτυγχάνει τὰς νίκας. Ἐνας ἄλλος μεγάλος τοῦ Χριστιανικοῦ στερεώματος Γίγας, ὁ Παῦλος, θὰ διασαλπίσῃ μετὰ ἀπὸ ἀρκετάς ἑκατονταετηρίδας ὅτι ὁ Κύριος παρέχει εἰς ἡμᾶς «καὶ τὸ θέλει καὶ τὸ ἐνεργεῖν». Ἡ χάρις τοῦ ἀξιοποιεῖ τὸν πηλὸν καὶ ἡ δύναμις τοῦ κινεῖ τὰ τεταπεινωμένα ὄντα.

Ἀπέσυρε λοιπὸν πρὸς στιγμὴν τὴν χάριν τοῦ ἀπὸ τῶν ἐνδοξον προφήτην, διότι ἐπίστευσε εἰς τὴν προσωπικὴν του ἱκανότητα καὶ καυχῆσιν οἰολογεῖ: «καὶ ὑπολέλειμμα ἐγὼ μονώτατος»! Τότε ἀπεκαλύφθη ἡ ἀνθρωπίνη γυμνότης, ἡ ἀνθρωπίνη ἀσθένεια. Τότε ἐνεφανίσθη ἡ δειλία καὶ ὁ φόβος ἐνώπιον μιᾶς γυναικὸς. Δειλὸς δὲ καὶ διωκόμενος ὁ προφήτης ἀντιλαμβάνεται εἰς ὅλην τὴν ἑκτασιν τὸ Θεῖον Μεγαλεῖον, τὸ ὁποῖον δὲν ὁμοιάζει οὔτε μὲ σεισμοὺς οὔτε μὲ πῦρ, ἀλλὰ μὲ πνεῦμα «αὔρας λεπτῆς».

* *

Ὡ! Κύριε! Χάριζε* μας τὸ Ἅγιον σου θέρος διὰ νὰ κατανικήσωμεν τὰς ἀδυναμίας τῆς σαρκὸς, τὴν διαφθορὰν τοῦ κόσμου, τὴν ἐπανάστασιν τοῦ ἐγωῖσμοῦ. Χωρὶς τὸ θάρρος σου θὰ εἴμεθα τὰ παρασυρόμενα ὑπὸ τῶν κυμάτων τῆς ζωῆς ἄχυρα. Χωρὶς τὸ θάρρος σου θὰ ἀποτῶμεν εἰς ὅλας τὰς προσπάθειάς μας.

Ὁμολογοῦμεν ὅτι μόνον ἡ Χάρις Σου πραγματοποιεῖ νίκας. Μόνον ἡ Δύναμις σου πραγματοποιεῖ διὰ τῆς ἀσθενείας ἡμῶν τὰ μεγάλα καὶ περίλαμπρα τῆς ἀρετῆς ἔργα. Χάρισέ μας λοιπὸν καὶ τὴν θέλησιν καὶ τὴν ἱκανότητα καὶ μὴ μᾶς ἀφίσης νὰ καταποντισθῶμεν ἀπὸ τὰ μαθρα ὕδατα τῆς κατηραμένης ἐπάρσεως.

ΜΙΑ ΔΙΕΥΚΡΙΝΙΣΙΣ

Ὅσα ἐγράψαμεν εἰς τὸ ὑπ' ἀριθ. 157)15—6—53 φύλλον καὶ ὑπὸ τὸν τίτλον «Σκανδαλώδης Ἀναγνώρισις τοῦ Πνευματισμοῦ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου», δὲν ἔχουν σκοπὸν νὰ θίξουν τὸν συντάκτην τοῦ βιβλίου «Δεν υπάρχει Θάνατος», Ιατρὸν κ. Τσινούκα. Μᾶς εἶναι τελείως ἀγνωστος ὁ συντάκτης καὶ ἔχομεν πάντα λόγον νὰ τὸν ἐκτιμῶμεν. Ἡ μῆνις μας καὶ ἡ ἀγανάκτησίς μας στρέφεται ἐναντίον προσώπου, κατέχοντος ὑπερτάτην Ἐκκλησιαστικὴν θέσιν καὶ σπεύσαντος μετ' ἀσυγνώστου σπουδῆς νὰ ἐκδηλώσῃ τὴν ἐκτίμησιν του, ἐπιδοκιμάζων προφανῶς τὰς ἀπόψεις καὶ τὰς θέσεις συγγράμματος διαφόρου ἢ ξένου πρὸς τὴν θρησκείαν μας περιοχομένου.

Καὶ ἐξηγούμεθα:

Ἐκαστος πολίτης εἶναι ἐλεύθερος νὰ διακηρύσ-

ΥΠΟΜΝΗΜΑ

ση τὰς ἀπόψεις του, τὰς ἀρχάς του, τὰς δοξασίας του. Εἶναι ὁμως ἐξ ἴσου ἐλευθέρω καὶ ἡ κοινὴ γνώμη, ἐφ' ὅσον δὲν πρόκειται περὶ ἀπηκριβωμένης ἐπιστημονικῆς γνώμης, νὰ κρίνῃ καὶ νὰ σχολιάσῃ τὰς οὕτω διακηρυσσομένας ἀπόψεις.

Πρὸς τί λοιπὸν ἠνοχλήθη ὁ φίλος κ. Τσινούκας ἐκ τῆς ἐνασχέσεως τοῦ δικαιώματός μας αὐτοῦ; Τὸ βιβλίον τοῦ κ. Τσινούκα, τὸ ὁποῖον ἐφυλλομετρήσαμεν καθάπτεται ἐνὸς θέματος, ὅπερ λόγῳ τῆς φύσεως του δὲν δύναται νὰ γίνῃ ἀντικείμενον ἐπιστημονικῆς ἐρευνῆς. Ἐπομένως ἀλλῶς φιλοσοφεῖ καὶ ὑποθέτει. Αὐταὶ ὁμως αἱ ὑποθέσεις, καθ' ἡμᾶς εἶναι ἄκρως ἐπισφαλεῖς καὶ ξέναι πρὸς τὴν χριστιανικὴν κοσμοθεωρίαν.

Καὶ συγκεκριμένως: ἡ παράθεσις καὶ ὁ συσχετισμὸς τῶν ἐπὶ τοῦ θέματος θέσεων τῶν διαφόρων θρησκειῶν δὲν υποβιβάζει τὴν χριστ. πίστιν εἰς τὸ ἐπίπεδον τῶν φυσικῶν θρησκειῶν ἐπὶ θυσία τοῦ ὑπερφυσικοῦ της μεγαλείου;

Ἐπειτα αἱ ψυχαὶ τῶν τεθνεώτων κατὰ στοιχειώδη πεποίθῃν τοῦ χριστιανισμοῦ, κινοῦνται εἰς ἓνα κόσμον πειθαρχίας, ὥστε νὰ μὴ δύνανται κατὰ βούλησιν καὶ κατ' ἀπαίτησιν τῶν διαμέσεων νὰ ἐμφανίζονται παντοῦ. Ἡ «ὁ Κύριος τῶν Πνευμάτων καὶ πάσης σαρκὸς» θὰ κατευθύνῃ τὰς κινήσεις τῶν ψυχῶν ἢ τὸ οἰονδήποτε διαμέσον. Εἶναι ζήτημα θεμελιῶδες διὰ τὸν χριστιανισμόν. Ὁ κ. Τσινούκας δὲν υἱοθετεῖ ἄποψιν ξένην πρὸς τὴν χριστιανικὴν πίστιν;

Πολὺ μᾶς ἐξένισε τὸ κεφάλαιον, τὸ ἀναφερόμενον εἰς τὰς «ὕλοποιήσεις» τῶν πνευμάτων. Ἀναφέρει μάλιστα ἐν σελίδι () ἐμφανίσεις πνεύματος ὑπὸ διαφόρους μορφάς. Ὑπενθυμίζομεν εἰς τὸν φίλον κ. Τσινούκαν τὸν Φάουστ τοῦ Γκαίτε, εἰς τὸν ὁποῖον ὁ Μεφιστοφελῆς (πονηρὸν πνεῦμα) ἐμφανίζεται ὑπὸ διαφόρους μορφάς!!

Ὅλα αὐτὰ προκαλοῦν τὴν ἀγανάκτησιν τοῦ γνωρίζοντος τὸν χριστιανισμόν. Δύναται ὁ κ. Τσινούκας νὰ δ ἀκηρύσῃ τὰς ἀρχάς του. Δύναται ὁ μὲν καὶ ἡ κοινὴ γνώμη, ἐφ' ὅσον δὲν χρησιμοποιεῖ γλῶσσαν αὐστηρῶς ἐπιστημονικὴν, γλῶσσαν ὑπενθυμίζουσας τὸ $1+1=2$, νὰ ἔχῃ ἀντιρρήσεις καὶ νὰ ἀναιρῇ!

Παρ' ὅλα ὁμως ταῦτα δὲν ἐκάμαμεν οὔτε αὐτό. Ἀπλῶς ἀγανακτήσαμεν μὲ τὸν Πανιερώτατον Πατριάρχην κ. Ἀθηναγόραν, διότι χωρὶς νὰ φυλλομετρήσῃ τὸ βιβλίον, τὸ ἐπικεικότερον ὅπερ δυνάμεθα νὰ ἀποδεχθῶμεν, κλονίζει τὰς χριστιανικὰς πεποιθήσεις εὐλογῶν καὶ συνιστῶν βιβλία διαφόρου ἢ ξένου περιεχομένου.

Πρὸς τί λοιπὸν ἠνοχλήθη ὁ φίλος κ. Τσινούκας;

Διευθύνσεις συμφώνως τῷ Α.Ν. 1092/1938

Διευθυντής: Ἀγγελοῦ Ἀντωνόπουλος

Τζωρτζ 6. (πλ. Κάνιγγος) — Ἀθήναι

Υπεύθυνος Τυπογραφείου: Γεώργιος Σερπίνης

Θαμιστοκλέους 33.— Ἀθήναι

Ἱερέως *Μιχαὴλ Νικ. Σαββοπούλου* Δημότου Δράμας καὶ ἐφημερίου τῆς Ἐκκλησίας παλαιοημερολογιτῶν «Ἀγίων Τριῶν Ἱεραρχῶν Δράμας «Περὶ τῆς τελέσεως καὶ ἱερολογίας γάμων παλαιοημερολογιτῶν».

Π ρ ὁ ς

Τὸν Κύριον Εἰσαγγελέα Πλημμελειοδικῶν Δράμας

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Ὅτι δὲν δύναται νὰ κλεισθῇ Ναὸς παλαιοημερολογιτῶν τιθέμενος εἰς δημοσίαν λατρείαν καὶ ἐν κατακλείδι ὅτι οἱ παλαιοημερολογίται δύνανται ν' ἀποτελέσουν ἰδίαν Θρησκευτικὴν Κοινωνίαν, ἔχουσι τὸ δικαίωμα τοῦ συνεταγίζεσθαι καὶ ἀπολαύουσι τῆς προστασίας τῶν Νόμων ἐν τῇ ἀσκήσει τῆς λατρείας τῶν, μὲ κληρικῶν ἰδικῶν τῶν. Τὸ 1950 μηνυθεὶς ἐπὶ ἀντιποιήσεσι Ἐκκλησιαστικῆς Ἀρχῆς, ἠθωώθη τὴν 16—11—1950 διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 211 ἀποφάσεως τοῦ Δικαστηρίου τῶν ἐν Θράκῃ Ἐφετῶν ἐν Κομοτινῇ. Μετὰ ἐν ἔτος τὴν 20 Ὀκτωβρίου 1951 ἠθωώθη καὶ ἐν Λιμένι Θάσου δι' ὁμοίαν κατηγορίαν ὑπὸ τοῦ Μονομελοῦς Πλημμελειοδικείου.

Ἐν τῇ Ὁρθοδόξῳ Ἐκκλησίᾳ ὅ,τι εἶναι ἀντικανονικὸν εἶναι καὶ ἀντισυνταγματικόν, διότι οἱ κανόνες τῆς Ἐκκλησίας ἔχουν καὶ Συνταγματικὴν ἰσχύν. Τὸ 1924 ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος μονομερῶς καὶ ἄνευ τοῦ ὁργάνου τῆς Πανορθόδοξου Συνόδου εἰσήγαγε ἐπαναστατικῶς τὸ νέον ἡμερολόγιον καὶ κατέστη τοιούτοτρόπως σχισματικὴ ἔναντι τῶν ἄλλων ἐπὶ μέρους Αὐτοκεφ. Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν. Τὸ ὅτι κατέστη σχισματικὴ ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος τὸ προειδοποίησεν ἡ ἔκθεσις ἡ προλογισθεῖσα τοῦ Βασ. Δ)τος τῆς 25—1—1923 τῆς ἐπὶ τῆς μεταρρυθμίσεως τοῦ ἡμερολογίου ἐπιτροπῆς ἀπαρτισθεῖσα ἀπὸ πάντε ἐξέχοντας νομικοὺς. Ἡ ἐπιτροπὴ αὕτη ἔγραψε πρὸς τὸ Ὑπουργικὸν Συμβούλιον τοῦ 1923 ὅτι «ἐὰν ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος αὐτοβούλως ἀποδεχθῇ τὸ νέον ἡμερολόγιον, θὰ καταστῇ σχισματικὴ ἀπέναντι τῶν ἄλλων Ἐκκλησιῶν καὶ ὅτι τὸ νέον ἡμερολόγιον ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ εἶναι καὶ ἔθνικῶς ἀσύμφορον καὶ ἐπιζήμιον». Τὸ νέον ἡμερολόγιον ἀνωμάλως εἰσαχθὲν εἶναι ἀντισυνταγματικόν διότι τὸ 2ον ἄρθρον τοῦ Συντάγματος λέγει:

«Ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος εἶναι ἠνωμένη μετὰ πάσης ἄλλης ὁμοδόξου τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας τηροῦσα ἀπαρασάλευτως ὡς ἐκεῖναι τοὺς τε ἱεροὺς Ἀποστολικοὺς καὶ Συνοδικοὺς Κανόνας καὶ τὰς Ἱερὰς Παραδόσεις». Τὸ παλαιὸν ἡμερολόγιον ἐν τῇ λατρείᾳ τῆς Ὁρθ. Ἐκκλησίας ἦτο καὶ εἶναι Κανὼν, Παράδοσις τὴν ὁποίαν βαστοῦν πλεῖσται ἐπὶ μέρους Ὁρθόδοξοι Ἐκκλησία. Ὡστε καὶ κατὰ τὸ γράμμα καὶ πνεῦμα τοῦ Συν)τος ἡ Ἑλληνικὴ Ἐκκλησία κατεπάτησε τὸ Σύνταγμα καὶ νόμιμος Συνταγματικὴ Ἐκκλησία εἶναι ἡ τῶν παλαιοημερολογιτῶν ὀλιγάριθμος, ἐν Ἑλλάδι συνεχίζουσα τὴν συνέχειαν τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας τῆς 9ης Μαρτίου 1924 καὶ τὰ μέλη της ἔχουν καὶ τὴν ἐμπράγματον εὐχὴν τοῦ Ἑλληνικοῦ Συντάγματος ἀρθρον 114 ὅτι «Ἡ τήρησις τοῦ παρόντος Συν)τος

Γεγονότα καὶ Κρίσεις

Ῥοποτοὶ ἐπαφαί

Ἀναγινώσκοντες εἰς τὴν «Φωνὴν τῆς Ἐκκλησίας» τῆς 26 Ἰουλίου, ὅτι «ὁ Ἀγγλικανὸς Ἐπίσκοπος Ἰερσέης ἐπισκεφθεὶς ἑατάως τὸν Οἰκουμενικὸν Πατριάρχην ἐδήλωσεν αὐτῷ, ὅτι ἀπὸ τοῦ τοῦ σημείου τῆς ἐπικοινωνίας καὶ καλῶν σχέσεων μεταξὺ τῶν δύο Ἐκκλησιῶν μέχρι τῆς ἐπικοινωνίας τῆς Μυστηριακῆς ὑπάρχει μεγάλη ἀπόστασις». Ἐάν οἱ Ἀγγλικοὶ διακατέχωνται ἀπὸ σπουδῆν, οἱ Ὁρθόδοξοι ὀφείλουσαν νὰ χειρισθῶν τὸ ζήτημα μὲ νηφαλιότητα. Καὶ πρὸ παντός δὲν πρέπει νὰ ἀναλάβῃ τὴν εὐθύνην εἰς Πατριάρχης (γνωστὸς μάλιστα διὰ τὰς περιέρ-

γους φιλοφρονήσεις του) ἀλλὰ αὐτὸ τοῦτο τὸ σῶμα τῆς Ὁρθόδοξου Ἐκκλησίας, ἡ Πανορθόδοξος Σύνοδος. Δὲν εἴμεθα διατεθειμένοι νὰ ἀνεχθῶμεν πληρησιασμόν τῆς Ὁρθοδοξίας εἰς τὰ διάφορα κέντρα τῆς Δύσεως.

Οἱ Σύμβουλοι τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας

Οἱ Σύμβουλοι τῆς Ὁρθόδοξου Ἐκκλησίας πρέπει νὰ διακρίνονται διὰ τὸ ἀκριβὲς Ὁρθόδοξον φρόνημά των. Βεβαίως δύνανται ὡς ἄτομα νὰ ἔχωσι οἰαδήποτε ἀπόψεις, γνώμας, κρίσεις, φρονήματα. Ὅταν ὅμως φέρουν τὴν εὐθύνην τοῦ συμβούλου, καθηγητοῦ θεολόγου πρέπει πᾶση θυσίᾳ νὰ θεωροῦνται μέλη ὁμόφροντα τῆς Ἐκκλησίας των. Τὴν θέσιν ὅμως αὐτὴν δὲν φαίνεται ἀποδεχόμενος ὁ σεβαστὸς καθηγητὴς κ. Ἀλιβιζάτος, ὅστις ἐξακριβώσθη ἀπὸ ἐπίσημον Γαλλικὸν Περιοδικὸν «Μέγας προτεστάντης τῆς Ἑλλάδος» (INDEPENDANCE FRATCO HELLÉNIQUE) ὁ Μαρτίου 1953. Τὸ γνωρίζει αὐτὸ ἡ Κρατοῦσα Ἐκκλησία;...

Φλιβερά καὶ ἀπροσδόκητα

Σκοπὸς μας εἶναι ὁ ἔλεγχος τῶν ἀσυμβιβάστων πρὸς τὴν οὐσίαν τῆς Ὁρθοδοξίας τῶν ὑπερβασίων διαφόρων αὐτῆς λειτουργῶν. Δὲν διακατεχόμεθα ἀπο μισαλλοδοξίαν δὲν δυνάμεθα ὅμως νὰ μὴ αἰσθανθῶμεν ἱερὰν ἀγανάκτησιν ἀπὸ πράξεις ὑπατιῶν τῆς Ὁρθοδοξίας λειτουργῶν, τὰς ὁποίας δὲν δυνάμεθα κατ'οὐδένα λόγον νὰ χαρακτηρίσωμεν ὡς ἐνεργεῖς εὐρύτητος. Οὕτω ἀναγινώσκοντες εἰς τὴν «Φωνὴν τῆς Ἐκκλησίας» τῆς 25-6-1953, ὅτι ὁ Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως ἐδήλωσε ὅτι «εἰς τὰς δυσκόλους στιγμὰς τῆς ζωῆς μου καὶ εἰς τὰς θλίψεις μου ἀνενίζω τὴν ἀνητημέ. νην εἰς τὸ δωμάτιόν μου εἰκόνα τοῦ Ἀτατούρκ καὶ ἀντὶ τῶν δυνάμεως ἐξ αὐτῆς, διερωτώμεθα: μὴ Ἀτατούρκ ὑπὲρ ἡμῶν ἐπάθε καὶ ἀνέστη, ὥστε νὰ ἀνακουφίῃ τοὺς θλιβομένους καὶ πεφορτισμένους; Ἀλλὰ δὲν εἶναι μόνον αὐτὸ τὸ ὀλίσιμα. Τὸ Φανάριον μᾶς ἐπεφύλαξε καὶ ἕνα ἄκρως ἀπροσδόκητον: Εἰς τὴν αὐτὴν ὥς ἂν ἐφημερίδα τῆς 15(7)53 ἀναγράφεται ὅτι ὁ Πατριάρχης ἐτόνισε «τὴν ἀνάγκην, ὅπως ἀνοίξουν οἱ ἐν Μακεδονίᾳ Βουλγαριοὶ Νεοὶ καὶ ἀποδοθῇ θρησκευτικὴ ἐλευθερία εἰς τοὺς ἐκεῖ βουλγαρίζοντας». Φαίνεται ἰσχυρὸν κύμα φιλελευθερισμοῦ κατέκλυσε τὰ Πατριαρχικὰ στήθη, ὥστε νὰ μὴ διαβλέπῃ τὸν προφανέστατον ἐθνικὸν κίνδυνον ἐκ τῆς συστάσεώς του αὐτῆς. Διερωτώμεθα ὅμως, διατὶ τὸ κῆμα αὐτὸ δὲν φέρει εἰς τὰς ἀκτὰς τῆς συνειδήσεώς του τὰ ναυάγια τοῦ ἀπαισίου θρησκευτικοῦ διαγωμοῦ τοῦ ἐν Ἀθήναις προκαθημένου συναδέλφου, ὥστε νὰ συστήσῃ τὰ δέοντα πρὸς ἀποκατάστασιν τῆς καταζημιωθεῖσης θρησκευτικῆς ἐλευθερίας; Ὡς φαίνεται οἱ Πατριαρχικοὶ ὀφθαλμοὶ βλέπουν ὅ,τι θέλει ἡ Πατριαρχικὴ καρδιά καὶ ὄχι ὅ,τι ὑπάρχει.

ΤΑ ΠΑΡΑΡΤΗΜΑΤΑ ΜΑΣ ΥΠΕΡ ΤΟΥ ΙΕΡΟΥ ΑΓΩΝΟΣ

Θεωροῦμεν ὑποχρέωσιν νὰ εὐχαριστήσωμε τοὺς ἀδελφοὺς τοῦ Παραρτήματος Σαλαμίνος διὰ τὴν ἐκ δραχμῶν 975.000 εἰσφορὰν των ὑπὲρ τοῦ Γεν. Φιλοπτώχου Ταμείου ἡμῶν. Ἡ γενναϊοδωρὸς αὕτη πράξις των, εἰς τὰς κρίσιμους ταύτας στιγμὰς μᾶς συνεκίνησε βαθύτατα.

Ὡσαύτως τοὺς ἀδελφοὺς τοῦ Παραρτήματος Χαλκίδος διὰ τὴν καθ' ἑκάστον μῆνα πεμπομένην τακτικὴν των εἰσφορὰν ἐκ δραχμῶν 200.000.

(Ἀκολουθεῖ)